

PRÆDIKEN SØNDAG DEN 11. DECEMBER 2022 – 3. SIA
AASTRUP KL. 10.15

Tekster: Es.35; 1. Kor. 4,1-5; Matth. 11,2-10

Salmer: 78, 276, 89,76,74

Kom, du ærens konge, kom!
Hjertet er din ejendom;
Rens det, dan det, som du vil,
Jeg kun dig vil høre til.

”Da Johannes i fængslet hørte om Kristi gerninger.”

Sådan begynder dagens evangelietekst.

Det er en sætning, der i bogstaveligste forstand kræver nogle forud-sætninger.

For hvem er Johannes? Hvorfor er han i fængsel? Hvordan hører han om Kristi gerninger? Og hvad får det ham til at gøre?

Vi er ganske vist ikke kommet i kirke i dag på den 3.

adventssøndag for at høre om spørgsmål.

Men er vi kommet for at høre **sva**r?

En gang for alle-svar.

Nej, **hvorfor** er vi kommet, for nu at citere Jesus. Vi er kommet for at høre om håb, om fortsættelse, om glædeligt budskab.

Men vi er ikke kommet for at hente en færdig pakke. Værsgo’ her er håb nok til den næste uge – vi ses igen på søndag.

Gudstjenesten er ikke sådan en abonnementsordning.

Gudstjenesten er ikke evangeliets svar på årstiderne eller nemlig.com.

Jesus taler aldrig til mennesker, så de ikke behøver at gøre mere. Det kan man let komme til at tro, når man hører om

evangeliet af nåde og synger, vi kan jo intet give, som nogen ting er værd.

Selv om begge dele er så sandt, som det er sagt.

Nej. Evangeliet er altid hjælp til selvhjælp. Og det kræver altid en ting mindst én ting: Det vil gives videre.

Som ord og som handling.

Men hvis der nu alligevel sidder nogen, der stadig venter på svar på alle de indledende spørgsmål, jeg stillede, så kommer her svarene i den såkaldt korte version:

Johannes er adventstidens skikkelse. Også selv om hans navnedag i vores kalender lige præcis vender modsat af adventstiden. Det er nemlig ham, der lægger navn til Sankt Hans. Jesus kalder ham i dag for mere end en profet. Han er en vejbaner.

Men nu er han kommet i fængsel. Og ikke nok med det. Hans liv er ved at være slut. Kongens datter, Salome, har ønsket at få hans hoved på et fad. Det er unægtelig et svar, der stiller flere spørgsmål, men vi må lade kongedatterens bevæggrunde ligge her.

Det, der er selve evangeliet i dag, er den måde, Jesus, svarer dem, der kommer med alle spørgsmålene fra Johannes. Først og fremmest det spørgsmål, der har fået lov til at komme med i teksten: Er du den, som kommer, eller skal vi vente en anden?

Jesus kunne have nøjedes med at sende et ord med tilbage.

Nemlig ordet ”Ja” Ja, jeg er den, som kommer.

For som vejbaner ved Johannes jo sikkert alligevel alt om, hvem det var, han banede vejen for.

Men havde Jesus gjort det, var det nok blevet det glædelige budskab, men det var blevet det glædelige budskab på Johannes' betingelser. På **menneskers** betingelser.

Og det går ikke altid godt, når mennesker skal fortælle gode historier videre.

De har det med at tage form efter afsenderen. Så havde Jesus blot sagt ja, jeg er den, som kommer til Johannes, ville vi i dag have mødt **vejbanerens** svar på, hvem Jesus var. Og for det første var han i bogstaveligste forstand gået i forvejen og kunne derfor ikke se sig tilbage, og for det andet sad han altså i fængsel og ventede på sin dødsdom.

Ikke de bedste udgangspunkter. Steder, der meget let danner grobund for selviske gendigtninger.

Derfor fik han noget **andet** at vide:

”Blinde ser, døve hører, døde står op og evangeliet forkyndes for fattige.”

Hvad det betyder, var det så i første omgang op til Johannes at tænke videre over. Men vi hører ikke, hvad han når frem til.

For i dag er det op til **os**, at tænke videre over det.

Og oven i købet prøve på at få til at give mening i en verden, hvor døve ikke hører, blinde ikke ser, døde ikke står op. Måske kan vi til nød i denne dyre juletid håbe, at evangeliet forkyndes for fattige.

Kort sagt: Evangeliet bliver ved med at stille spørgsmål. Også selv om det måske vil lykkes at svare på de første.

For evangeliet er altid dialog. Fællesskab. Altid spørgsmål.

Men også altid svar.

For det skal altid bane vej.

Altid være i bevægelse.

Johannes havde været i bevægelse. Vi hører andre steder i vores Bibel, hvordan han gik rundt i ørkenen. Vi hører, hvordan han råber: Omvend jer, for Himmeriget er kommet nær!

Men i dag hører vi, at han er gået i stå. At han er blevet paralyseret. Fikseret. Lukket inde.
Sat fra bestillingen. Ramt af strukturændringer.
Det eneste, der kan komme ud fra det sikkert svært bevogtede fængsel i Kong Herodes' palads er spørgsmålene.
Er du den, som kommer, eller skal vi vente en anden?
Det spørgsmål, der altid er evangeliets forud-sætning.
De sprækker i livet, hvor lyset kan komme ind, som det hedder hos Leonard Cohen. Tvivlen, der udfordrer skråsikkerheden.
Når jeg at møde evangeliet?
Sådan spørger Johannes mellem linjerne.
Det er dødsangstens spørgsmål bag tvivlens ringmur.
Det er den gru, som ikke kan besvares med ja eller nej. Kun med beskrivelse af handling: Blinde ser, døve hører. Skæres for den sorte stær, skal da øjne mange.”
Johannes fik svar i sit fængsel. Vi hører ikke, hvad han gør med det. For han kunne intet gøre, der hvor han var fanget. Han kunne ikke handle.
Men han kunne be-handles. For sin dødsangst.
Og først og fremmest kunne han få sin livsmening tilbage. Til trods for de få timer, dage uger, der var tilbage.
For hvis blinde ser og døve hører, så har hans liv ikke været forgæves, så giver det stadig mening. Hvis evangeliet kan komme igennem tvivlens ringmur, bliver svaret et ja. Jeg er den, som kommer.
For **Johannes**.
Vi ved det ikke, for evangelisten Matthæus fortæller det ikke. Men havde vi fået svaret, kunne det også alene bruges til at glæde sig på **Johannes** vegne.

For han ville ikke du som eksempel til efterfølgelse. Vi sidder jo ikke i fængsel og venter på at blive halshugget.

I hvert fald ikke sådan direkte.

Vi ligner ikke Johannes Døberens som han bliver beskrevet i dag, i sit fængsel. Her er god mad og julefrokoster. Ikke vilde biers honning.

Men vi kender spørgsmålet: Er du den, som kommer?

I en eller anden form. Der findes inden i alle mennesker en ringmur, stor eller lille, der har brug for at nogen trænger igennem den.

Med tro, med håb, med kærlighed.

Vi sidder i mørket, i dødsenglens skygge, for natten om advent er tærende lang.

Sådan skal vi lige om lidt synge med Johannes Johansen.

Men vi indledte i dag med at synge med Grundtvig. Hans gendigtning af den tekst fra det gamle testamente, der indledte dagens gudstjeneste. Esajas kapitel 35. Blomstre som en rosegård skal de øde vange.

Det varer lidt inden roserne blomstre. Og vi kan heller ikke dag sætte tid på, hvornår blinde ser og døve hører. Vi kan ikke sætte tid på, hvornår evangeliet trænger igennem til os med tro, håb og kærlighed. Men vi har fået lov til at bede om det igen og igen.

I dag hører vi Jesus tale om Johannes. Efter hans disciple er gået. Vi får lov til at høre de ord, som Johannes ikke fik at høre.

At det var rigtigt nok, hvad han havde sagt: Se, jeg sender min engel foran dig, Han skal bane vej for dig.

I dag siger evangeliet **dig** om Jesus.

For han kommer ad den vej, der er beredt.

Kom du, ærens konge, kom
Hjertet er din ejendom.
Rens det, dan det, som du vil,
Jeg kun dig vil høre til.

AMEN